

РЕШЕНИЕ

№ 1341

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2301** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.
Образувано по искова молба от И. Д. И. и Т. Б. И., срещу Столична община, с която се твърди, че поради бездействие на нейни служители довели до неприключване на отчуждителното производство, в което и двамата ищци са заинтересовани страни, като поради неизпълнение на съдебно решение, продължително бездействие и настъпилите междуременно законодателни промени, ищците не са получили предвиден като обезщетение гараж по отчуждително производство по реда на З.; ППЗТСУ (отменени) започнало през 1988 г. В тази връзка се претендира обезщетение в размер на 2640 лева имуществени вреди, формирани като наем, който ищците биха получавали, ако притежават гараж, който им се дължи като имотно обезщетение по проведеното отчуждително производство, както и сумата от 4000лв., определени като неимуществени вреди за периода 15.05.2019г.-09.03.2021г. По реда на чл.214, ал.1 от ГПК и след изслушване на заключението по назначената съдебно-икономическа експертиза е допуснато изменение на исковата молба в частта за размера на имуществените вреди като същата се счита предявена за сумата от 3080лв.
Ответникът – Столична община, чрез процесуалния си представител оспорва исковата молба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

основателност на иска.

Съдът, след като се запозна с исковата молба и с приетите по делото гласни и писмени доказателства, прие следното от фактическа страна :

Със Заповед № РД-40-611/09.05.1988 г. издадена на основание чл. 95 З., е извършено отчуждаване в полза на държавата на имот пл. № 556. 557, м. „бул. Баба П.“ по преписка № ДИ 3101/1987 г. за държавно жилищно строителство на бл. 9 и бл. 10. Имотът е отчужден от съсобствениците Т. В. Т., А. Б., Т., И. Д. И. и Т. Б. И.. Съсобствениците са обезщетени с отстъпване на недвижими имоти - жилища и гараж. Въз основа на така издадената отчуждителна Заповед № РД-40-611/09.05.1988 г. и в съответствие с чл. 100 от З., с допълнителна Заповед № РД-41-1195/01.08.1989 г.. на И. Д. И. и Т. Б. И. е определено конкретно жилище, което се отстъпва като обезщетение за отчуждаването. Заповед № РД-41-1195/01.08.1989 г. е обжалвана и с решение от 01.02.1990 г. по гр. дело № 5129/1989 г., по описа на 3-то гр. отд. на СГС заповедта е отменена в частта, в която И. Д. И. и Т. Б. И. не са обезщетени с гараж и преписката е върната на административния орган за ново разглеждане в тази част.

Поради невъзможност лицата да бъдат обезщетени с равностойно жилище в първоначално определения блок е издадена заповед от 2003 г. на кмета на СО, с която на ищците се определя друго жилище за обезщетение. Поради липса на изградени гаражи, не им е определен гараж за обезщетение на вече отчуждения такъв и в резултат на влязлото в сила съдебно решение. Няма данни и не се твърди ищците да са обжалвали този административен акт.

С писма изх. № 1194-И-45-99/17.01.2000 г., изх. № 1194-И-29/15.12.2009 г., изх. № 1194-И-19/19.07.2012 г., изх. № СОА16-ГР94-7579/2/ от 14.12.2016 г. И. Д. И. и Т. И. са уведомявани за липсата на обекти с изграждащи се гаражи и за възможността да бъде обезщетен парично, предвид приложимостта на чл. 102 от ЗС (отм.). В тази връзка и след проведени множество съдебни производства, с предложение № СОА16-ГР94-7579/29/20.12.2019г. ищците в настоящото производство са заявили желание да бъдат обезщетени с паричния еквивалент на определения в обезщетение „гараж“. С писмо СИС18-ГР94-143/2/03.02.2020г., ответната страна е уведомила ищците, че за довършване на процедурата по реда на §9 от ПР на ЗУТ и на основание чл.103, ал.5 от З. /отм./ следва да се представи нотариално заверена молба от отчуждените собственици, респ. техните наследници, в дял на които е определено като обезщетение гараж. Това писмо е връчено лично на ищеца И. И. на 21.04.2020г.

В хода на събиране на доказателства е назначена и изготвена съдебно-икономическа експертиза, от заключението на която се установява, че средната пазарна цена на стандартен гараж от 20кв.м. съществуващо строителство за 2019г. е 19661,97лв., за 2020г. е 21967,24, съответно за периода 01.01-30.09.2021г. е 23420,42лв. Установено е също така, че следната месечна наемна цена, изчислена на м.01.2022г. за гараж с площ 20кв.м. е 80,60 евро, с левова равностойност 157,64лв.

По делото е допуснато събирането на гласни доказателства, чрез изслушването на свидетел – Б. Р., родина на Т. Б. И.. От заявеното от нея се установява, че ищците са живеели в къща, находяща се на ъгъла с [улица]и „Седми конгрес“, в двора на която се е намирал гараж. СПОРЕД СВ.Р. след отчуждаване на къщата ищците са били настанени в жилище в[жк]. По нейни данни обезщетени не са получавали за въпросния гараж, което продължава и до настоящия момент. Твърди се, че този факт е оказал негативно отражение спрямо тях, изразяващо се в стрес и безпокойство.

При така приетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Исковата молба е допустима за разглеждане, доколкото се твърди наличието на незаконосъобразни бездействия от страна на ответника, което е с преюдициален характер, което съдът следва преимуществено да изследва и да се произнесе по него. Както се спомена по-горе, от ищите се оплакват от наличието на незаконосъобразно бездействие на служители на общината за предоставяне на гараж, в резултат на проведена отчуждителна процедура по реда на З..

Разгледана по същество исковата молба е неоснователна.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като когато вредите са причинени от незаконно действие или бездействие, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Разпоредбата урежда предпоставките, при които възниква задължение за поправяне на причинените вреди, като фактическият състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение, включва следните елементи: вреда, незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието.

В случая вредите се претендират като такива от фактическо бездействие да се осигури гараж, който да им се предостави като обезщетение. Съгласно чл.256 АПК, за да е налице фактическо бездействие, е необходимо неизвършването на такива фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закона. Т.е. задължението да извърши конкретното фактическо действие трябва да се поражда директно от самата правна норма.

Безспорно, в настоящия случай е приложима разпоредбата на § 9, ал.1 от ПЗР на ЗУТ/в сила от 31.03.2001г./, според която за отчуждителните производства, започнали при действието на отменените /ДВ, бр. 124 от 1998 г./ разпоредби на глава пета, раздел I от Закона за териториално и селищно устройство, по които е издадена заповед за отчуждаване и недвижимият имот е завзет до 30 октомври 1998 г., се прилагат отменените разпоредби на Закона за териториално и селищно устройство и отмененият чл.102 от Закона за собствеността. Съгласно чл.100 З. /отм./, въз основа на влязлата в сила заповед за отчуждаване се издава допълнителна заповед за конкретните обекти, които се отстъпват като обезщетение. За издаване на такава допълнителна заповед по чл.100 З., са и дадените задължителни указания от СГС в решението от 1990г. при връщането за ново разглеждане на преписката на административния орган. Предвид горното, предоставянето на гараж в обезщетение не представлява фактическо бездействие по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, доколкото правопораждащият юридически факт за предоставяне на конкретен обект като обезщетение е заповедта по чл.100 З. /отм./, в качеството ѝ на индивидуален административен акт. Затова и в случая евентуалните имуществени вреди във формата на пропуснати ползи от наем са в резултата на неиздаването на заповед по чл.100 З. /отм./, т.е. на административен акт, и изпълнение на съдебното решение от 1990г., а не от фактическо бездействие на органи на Столична община при осъществяване на административна дейност по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Дори да се приеме, че пропуснатите ползи от наем са от неизвършването на фактически действия по осигуряване на гараж, вредите са опосредени от като резултат от

неиздаването на заповед по чл.100 З. /отм/, т.е. липсва пряката и непосредствена причинно-следствена връзка между това бездействие и тях. В тази връзка едва при наличието на конкретно определен обект, който би послужил за обезщетяване на собствениците биха били налице основания за формулиране на положително становище относно възможността за репарирание на имуществени вреди под формата на пропуснати ползи за ищците, в какъвто смисъл е и решение № 8631/26.06.2018г. по адм.д.№10457/2017г. на ВАС-Трето отделение, с което е отхвърлена аналогична на настоящата претенция на ищците за обезщетяване на имуществени вреди за предходен на процесния период. Както се спомена, ищците са заявили желание за преобразуване на задължението на общината от имотно /гараж/ в парично, по което искане ответникът се е произнесъл с цитираното по-горе писмо. Същото е връчено лично на ищеца като към момента на подаване на исковата молба не са предприети действия по изпълнение на указанията, респ. не са оспорени, а такива твърдения и не се навеждат. Това води до извода, че не изпълнението на задължението за обезщетяване се дължи на пасивното поведение на ищците, което по никакъв начин не може да бъде вменено във вина на общината. Дори и да се приеме, че дадените указания са незаконосъобразно дадени и не съответстват на законовите разпоредби, ищците са имали възможност да възразят срещу тях, респ. същите да бъдат предмет на съдебен контрол. Едва тогава може да се приеме, че ответникът бездейства, с което причинява вреди от имуществен и неимуществен характер. Предвид горните съображения, настоящият съд приема, че исковата претенция бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ (нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г.), ищците следва да бъдат осъдени да заплатят на ответника сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, своевременно поискано до приключване на устните състезания.

При този изход на спора, на основание чл.10, ал.2 от ЗОДОВ, ишеците следва да бъдат осъдени да възстанови направените от бюджета на съда разноски за експертиза в размер на 565,50 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение – 28 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ исковата молба от И. Д. И. и Т. Б. И., срещу Столична община, с която се претендира обезщетение за имуществени и неимуществени вреди в общ размер 7080лв. за периода 15.05.2019г.-09.03.2021г. като неоснователна.

ОСЪЖДА И. Д. И. и Т. Б. И., да заплатят солидарно на Столична община, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лв.

ОСЪЖДА И. Д. И. и Т. Б. И., да заплатят солидарно на Административен съд София –град сумата от 565,50 лева, представляваща разноски за експертиза, заплатени от бюджета на съда.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ:

